

138-о. Велики тѣ души, които усѣщатъ Высотѣ тѣ, тѣ работять и говорятъ високо, а то ся дума Нравствена Высота. Высота отъ дѣло става 1) кога то неявни тѣ и незнаини тѣ злополучія ги тѣрпи человекъ съ юначество, спокойство и тишина и. п.

Великій Александръ улови робъ Индійскія царь Пора, и го попыта — „какъ да тя употребѣж“? — А Той му отвѣща съ тишина — „царски.“

Сократъ невозмущенный испи отровѣ тѣ, и си говоряше, както и въ сичкія си животѣ, безъ да ся смути.

Иисусъ Христосъ ся усѣди на смърть, а мачи — на кръста отъ горѣ моли ся за непрітели тѣ си. Темнота и тьрсанѣ по земля та!

139-о. Нравствена Высота е, 2), кога то върши нѣкой самоволно дѣло чудесно, това ся дума, и Высота мнѣнія, защо, кой то мысли по' високи отъ други тѣ, той струва и по' високи. Нетреба съ това да размѣсямы, живость мнѣнія. Нравствена высота иматъ тѣя.

Алкандъ младъ развратенъ одари Ликурга, и му извади око то. Правительство то го предаде на Ликурга да го накажи както ще, а той си го напрази добръ слуга.

Въ борбѣ нѣкой единъ юнакъ, и ако да гледаше чи непрітели тѣ фжрять топови и ще ги погубять, той съ тишина си вжршеше намѣреніе то. Другъ му рече „защо ся пѣхашъ въ явна смърть?“ — „чи защо додохмы тукъ?“ му отвѣща той.

А живость мнѣнія иматъ тѣя.

Спартіанка нѣкой, като виде чи сынъ и' побѣгналъ отъ борба та, убиго и рече — „не е мой плодъ.“

Друга, като видѣла чи ся върналъ сынъ и' отъ бор-